

Literárne okienko

Dnes úvaha na tému „Drogy“

Ostré lúče ranného slnka sa predierali pomedzi dva závesy oranžovej farby. Niekoľko prepálených dier od cigariet tvorilo nesúmerný obraz neidentifikovateľného tvaru.

Už opäť je ráno a ja sa nevládzem ani pohnúť. Bolí ma celé telo a na mojej melancholickej nálade pridáva skladba s otrasne sladkým textom o vyrvanom srdci z hrude o slzách, smútku, samote...

V takmer prázdnej izbe je asi tridsaťročný koberec, jedna stolička a stará skriňa, ktorá pri otvorení nechutne vŕzga. Na jej vnútornej strane ľavých

dverí je prasknuté zrkadlo.

Pri pohľade doň sa stále viac a viac ľakám, no skôr sa mi pohľad na môj odraz v zrkadle čoraz väčší hnusí.

Oči podliate krvou, na hlave postupne rednúce vlasy, ktoré kaderničku nevideli najmenej tri roky. Tvár, farbou pripomínajúca skrehnutú mŕtvolu, je poznačená hrubou asi sedemcentimetrovou jazvou cez celé pravé líce.

Zvonku počuť ruch veľkomesta. Hučanie sirén, trúbenie áut...

Pozerám z okna, vidím strechy priemyselných budov. Obloha je celkom čistá,

len na pár oblakov, ktoré vychádzajú z komínov tovární.

V hlave mi neustále víria spomienky z toho dňa. Pohľad na Katku bol absolútne hrozný. Ten výraz v tvári ma bude prenasledovať asi do konca môjho života. Bože, prečo som ju tam len vtedy videla...?

Každým dňom sa na ňu viac a viac podobám. Ibaže ja som ešte stále tu a ona už nie... Toto ani nie je život. To je možno nejaký posledný pokus o prežitie.

Mám úplné strpnuté nohy. Ani nevládzem stáť... Je mi zima.

Vychudnuté telo pomaly a s veľkými problémami presuniem opäť na posteľ. Chvíľu ležím nehybne so slzami v očiach a strašnými výčitkami svedomia. Ruku celú doráňanú od ihiel si položím pod hlavu. Zavriem oči a potichu bez svedkov...

Yvette